

Fatal utflykt

Sommaren anländer till stan och genast vill man ut i naturen. Man får en oemotståndlig längtan efter att klappa en häst, tända en engångsgrill och spilla termoskaffe. Men framförallt längtar man efter stillhet. Att slippa stadens larm och jäkt. Bara höra vindens sus i trädkronorna och känna doften av saftig växtlighet.

I lördags begav jag mig med familjen till en underskön herrgårdspark inom räckhåll. Min man lättade på klädseln, tvillingarna drack Jaffa och jag smorde in mig med solskyddsfaktor 30. Stadsbor i alla åldrar spatserade omkring under skuggande ekar, kastade pinnar och luktade på blommor. Det var frid och harmoni, och lagom till att barnen började tycka det var långtråkigt upptäckte vi inhägnaderna där gårdens djur hölls till allmän beskådan. Fåren bräkte i motljuset. Kaninerna vilade på frodigt gräs. Hönorna skrockade och sprätte, och aldrig har väl sommaren varit så ljuvlig ett stenkast från stan.

Sen hörde vi skriket. Det var gällt och hjärtskärande, och kom från ett svinhus uppe i backen. Det dunsade i väggar och golv, men grisarna utanför tog ingen notis. Det här hände tydligen oupphörligen, och strax sköt en sugga ut som en kanonkula genom svinhusöppningen. Ovanpå henne klamrade sig en galt fast i något som liknade ett brutalt våldtäktsförsök. Väl ute lyckades hon undkomma och äntligen kunde stillheten lägga sig igen. Men det var en försåtlig stillhet, en stillhet som ackompanjerades av ett metodiskt slafsande och grymtande. Vi stannade avvaktande och förnam doften av svin och exkrementer. Någon höjde en kamera för att strax sänka den igen. En annan nämnde darrigt att här har vi ungarna och där är deras mamma, och där stod hon: jättegrisarnas Big Mama! Det kunde lika gärna ha varit King Kong, på alla fyra och med leriga pattar. Vi vacklade till och upptäckte en pöl längre bort i hagen, där en unggalt låg och vältrade sig med pungen i vädret. Som på en given signal skyndade flocken dit och påbörjade en ögonblicklig orgie. Vi såg grisar rulla sina genitalier i lera. Vi såg dem i drypande incestuösa situationer. En galt hade stationerat sig i den borte delen av pölen för att urinera. Strålen var tunn men intensiv. Han blundade. Solen sken. Det gick tre minuter. Han stod fortfarande och skvalade med ett himmelskt leende i trynet, medan hans syskon rullade ett extra varv i det som pölen alltmer kom att bestå av. Det sista vi såg innan vi lösgjorde oss ur paralyseringen var en sugga som vände rumpan till och sket.

Vi flydde till bilen, utan att se vare sig åt höger eller vänster. På motorleden in mot stan satt vi moltysta. Ingen av oss kunde med ord uttrycka det vi kände. Att längta till naturen är en sak. Att uppleva den, något helt annat.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 22 juni 2006